

Plasa tăcerii

Daniel Vișan-Dimitriu

M-ai prins, recunosc, nici măcar nu mă zbat,
e caldă strânsoarea în care mă ții,
ți-e sete de mine, iar ochii tăi vii
sclipesc într-un verde atât de curat!

Îmi uit și de aripi, nu-mi trebuie zbor,
în gânduri îmi ești, iar în plasă te am
în zbateri tăcute, cum nici nu credeam
că pot să mă simt c-un așa agresor.

Nu știu dacă-s eu, sau ești victimă tu,
căci rolul se poate schimba orișicând
atunci când la pândă se-așează, flămând,
oricare, iar celălalt nu zice "Nu!".

Te-aștept în tăcere, în vis și în gând,
pe-o pânză întinsă, de dor suspinând.